

længes i høj Grad derefter, vi længes efter, at Regeringen vil bruge Grundloven, ogsaa den Grundlovsparagraf, der taler om, at Regeringen har Ret til at opløse hele Rigsdagen eller et af Tingene, men jeg ser ikke, at det i mindste Maade hemmes eller hindres ved det Forslag, her foreligger fra vor Side.

At dette Forslag skulde føre ud i Sumpen, forstaar jeg ikke. Vi fremsatte et Forslag, der muligvis har Evne til at vinde et Flertal. Jeg har jo vist, at selve Sagen har Tilhængere i alle Partier, maaske langt flere Tilhængere, end man i Øjeblikket tror, og bliver der saa et Flertal derfor, maaske ogsaa i Højrepartiet her, og Sagen derefter gaar op til Landstinget, saa vil det vise sig, hvordan Landstinget stiller sig. Jeg anførte en Udtalelse af selve Estrup, som viste, at han ikke var Modstander af denne Sag; men skulde det saa vise sig, at Landstinget modsætter sig Sagen, saaledes som det har modsat sig mange andre Reformere, saa vil Tiden være kommen til at bruge de mere alvorlige Midler, som ogsaa Konseilspræsidenten antydede maaske nu snart vilde komme, men saa er der jo ikke det mindste underlige i, at vi i Øjeblikket forelægge denne Sag, som muligvis kan gennemføres ganske regelmæssigt og fredeligt, men hvis Gennemførelse muligvis ogsaa udkræver stærkere forfatningsmæssige Midler. Det faar nu vise sig. Men i alt Fald, Tiden maa snart være til en afgørende Prøve, om der skal bruges stærkere forfatningsmæssige Midler. Reformpartiets Ordfører udtalte ved første Behandling af Finansloven, at i denne Samling maatte det afgøres, om Valgretsagen skulde løses eller Kampen rejses. Paa det for nylig afholdte Delegeretmøde af jydsk Venstremænd erklærede man, at man vilde følge Regeringen ogsaa til Opløsning af Landstinget, altsaa den Tid er muligvis ikke saa fjern, da disse stærkere forfatningsmæssige Midler bør bringes og kunne blive bragte i Anvendelse, men da maa jeg holde paa, at det ingenlunde er for tidligt, at vi nu prøve Stemningen her og se, om der er Mulighed for at gennemføre denne Sag, som der vitterlig er en stærkt voksende Stemning for ude omkring i Befolkningen.

Den højtærede Konseilspræsident argumenterede i en Del af sit Foredrag ud fra det Standpunkt, at vi jo egentlig burde kræve en Forfatningsforandring, og til Slutningen kom han til det Standpunkt, at dette Forslag ikke gav en helt anden Forfatning. Nej, det gør det ikke, vi for-

beholde os, som jeg sagde ved Forelæggelsen, at afvente det Tidspunkt, da vi mene, at Tiden er moden til at rejse et Krav om en fuldstændig Forfatningsforandring med Afskaffelse af den privilegerede Valgret — det kan maaske komme snart. Nu rejse vi dette Spørgsmaal, som vi tro, Tiden i Øjeblikket er moden til at rejse. Dette Forslag vil — deri har den højtærede Konseilspræsident Ret — ikke forandre Forfatningen fra Bunden af og for saa vidt ikke give bedre Kaar for Samarbejdet mellem de to Ting. Det kan man sige fra en vis Side set, dog tror jeg alligevel, at naar vi opfyldte et Retfærdighedskrav, naar vi udvide Valgretten til Folketinget og ved Valgmandsvalgene til Landstinget til dem, der have et Retfærdighedskrav derpaa, og derved drage store ny Skarer ind til Indflydelse paa Folketingets Sammensætning og til en vis Grad ogsaa paa Landstingets Sammensætning og derved gøre Folketinget til et retfærdigt Udtryk for hele Folket, for hele Samfundet, saa vil det i nogen Grad bidrage til ogsaa at hævde Folketingets Anseelse og Indflydelse paa det forfatningsmæssige Liv. Ved at imødekomme et Retfærdighedskrav skader man ingen anden god Sag, tværtimod, saa fremmer man det almindelige Arbejde for alle andre gode Sager, som ligge for i Øjeblikket.

Jeg beklager, at den højtærede Konseilspræsident tog saa formelt, omgaaende, vagt og usikkert paa hele denne Sag i Stedet for at gaa ind paa Sagens Kærne og sige, om han i dette Øjeblik er Tilhænger af de Retfærdighedskrav, der her foreligge, eller ikke.

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Det ærede Medlems Foredrag frister mig ikke til mange Ord. Det ærede Medlem sagde, at den Tale, jeg havde holdt, indeholdt ikke nogen Realitet, og et Par Gange lod han skimte igennem, at hvad jeg havde sagt, ikke var for standige Folk. Disse Paastande skal jeg nu lade staa ved deres Værd, jeg skal slet ikke disputere med det ærede Medlem derom, han har jo sin egen Maade at udtrykke sig paa.

Det ærede Medlem sagde, at det Grundlovsforslag, der har været fremme i 90erne, var — jeg husker ikke hans Ord, men Meningen var i alt Fald den, at det var et Grundlovsforslag, som gik i tilbagegaaende Retning, det var Meningen, men jeg vil gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Socialdemokraterne selv i 90erne,